

Introit: Ž51,1-5

J3,1-7

IIS12,1-17

L15,11-24

Cílem dnešního slova je, přijmout z Boží milosti svobodu k hloubkovému pokání ať jsem křesťanem jak chci dlouho a ve sboru zastávám funkci jakoukoli.

Nejprve si to uspořádejme biblicky. Bojím se pokání, protože znám slova o těch, se kterými se *nedá začínat znovu a vést je k pokání, protože znovu křížují Božího Syna a uvádějí ho v posměch.* (Žd 6,6) Bojím se prosby o nové srdce a novou mysl, protože pak se ptám, jaký jsem žil život dosud? Byl jsem vůbec obrácen? Bylo mé obrácení vůbec pravé? Raději předstírám, že potřebuji drobné opravy své povahy. A přece přiznat si totální zkaženost, totální zvrácenost, je vstupem na nový kontinent mého života. Bojím se, že někdo řekne: „*Boží dítě nehřeší*“ 1J3,9 „*Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.*“

Toto slovo je pravda, ale je zároveň pravda Ř 7,24 „*Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď díky skrze Ježíše Krista, Pána našeho! - A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.*“

Chci říci bratři toto: „Nebojme se pravdy. Nebojme se pravdy o sobě samých!“ Klidně, když zjistíme porušenost, číňme pokání úměrné této porušenosti bez ohledu na své postavení v církvi! A když zjistím, že jsem za ta léta, kdy jsem si něco předstíral, vpustil do své povahy nečistotu, zvrácenost, vztek, hrubost a další hříchy. Prostě když zjistím, že nedostačuje „obmytí jen nohou“ podle slova Pána Ježíše: „*Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí.*“ Když zjistím, že prostě čistý nejsem. Padněme ve svobodě jako David a prosme jako duchovní začátečníci o nové srdce a novou mysl. Nebojme se pravdy - pravda vysvobozuje.

Co by se stalo, kdyby starší sboru se v slzách začal modlit o nové srdce a novou mysl! Kdyby kazatel toužil po obrácení, přesto že je kdysi už prožil? Je to nebiblické? Je to ostudné? Jistě, vyvolává to otázku, zda má vůbec právo vykonávat svou funkci staršího, nebo kazatele sboru. A toho se právě bojí. Nedokážeme si my duchovně zkušeně přiznat, ano, já potřebuji nové srdce a novou mysl. Ani již zkušený David toho nebyl schopen. A to až do té doby, dokud za ním zcela veřejně nepřišel prorok Nátan a neřekl mu, jakým vlastně je. Pak už se nedalo nic utajit. A David je náhle odhalen, ale také vnitřně osvobozen od nutnosti něco předstírat. Už nemusí nic tajit. Už může ležet na zemi v postu a v žíněném rouchu a číň pokání. Nemusí už hledět na lidi, co by tomu řekli, co by si o něm - králi izraelském - řekli. Už je jeho vina provalena. Když ho sesadí, sesadí ho, ale teď už nebude nic předstírat. Na bezúhonného krále si hrát. Ať tedy vidí, jakého mají krále. Ať je pro ostudu všem. Ale, co to? Není pro ostudu. Nikdo se mu nesměje. Dokonce o něm napíše ještě do Bible. A tento jeho ostudný okamžik života čtou miliony lidí dalších generací a slouží za příklad. Ne odstrašující, ale hodný napodobování. Co se to stalo? Slavný a zasloužilý, ctihodný a všemi obdivovaný král činí pokání ze svého hříchu...

„...Nikodéme, Nikodéme, musíš se znovu narodit. Ale jsem už starý...“ „To nevádí. Číň pokání, věř evangeliu a budeš spasen...“

Obrácení jakoby nám, věkem starším znělo sice krásně, ale tak, že to patří k mládí, nebo k počátkům křesťanského života. Většinou si nespojujeme obrácení s křesťanem pokročilým. Natož s námi, sborovými nestory. Pokud někdo, ve víře pokročilý potřebuje obživení víry, jmenujeme to spíše obnova smlouvy, potřeba nové duchovní zkušenosti apod. Málokdo, snad nikdo, nemá odvalu říci: „Potřebuji se obrátit!“ Bojí se, že by se někdo mohl podívat: „Ty ještě nejsi obrácen?“ To by byla ostuda! Nikdo nemá odvalu ani pomyslet, že potřebuje novou mysl a nové srdce! Myslí si, že již jednou nebeského Otce prosil o změnu smýšlení, že ji dostal a nyní vystačí s drobnými opravami své povahy. Skoro bych řekl, že to až zavání ostudou, chybným učením, nebo špatným začátkem, prosil-li by

někdo, kdo už obrácení prožil o nové obrácení, nové srdce a novou mysl. O novou změnu smýšlení. A přeci, je to pravda? Není to snad spíše naopak?

Možná naše obrácení někoho z nás kdysi bylo neukončené. A nebo za ta léta jsme vpustili do své povahy nové nečistoty, nové hříchy, povolili a začali činit kompromisy s věcmi, lidmi, s hříchem. Uvědomme si, že přímo z úst Pána Ježíše zaznívají slova o těch, kteří pokání již ve svém životě činili, kteří se již jednou k Ježíši obrátili. Slova: „Mt 12,43 *Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočnutí, ale nenalézá. Tu řekne: 'Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.' Přejde a nalezne jej prázdný, vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám, a vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší, než začátky. Tak bude i s tímto zlým pokolením.*“ A my jsme to pokolení. Kolik hříchu se po čase jen uhnízdí ve vymeteném a uklizeném domě naší mysli.

Máme denně očišťovat své srdce a denně usilovat o svatost. Žít životem pokání-tak se tomu, říká. Ale když ani takový duchovní velikán, jako byl David nedokázal udržet svou cestu čistou a zhřešil a pořádně si to ani neuvědomil, jak by si někdo z nás mohl myslet, že se hříchu uzavře natrvalo?

Nebojme se činit pokání ! Nebojme se prohlásit své dnešní srdce za plné hříchu. Odvažme se přiznat, že jsme vpustili nové a další hříchy, do své mysli a naše povaha se nejen mění do Kristovy podoby, ale také v některých opačných oblastech zhoršuje více, než byly hříchy mládí. Že do světnice naší mysli vtrhly jiní démoni než ty, které byly kdysi vyhnány. Odvažme se vztáhnout Kristovo slovo pro sebe a prosit o nové srdce a novou mysl. „*O ducha přímého v nitru mém !*“

Mladší za dvou synů, ten marnotratný, ten, který statek svého otce „prožral s děvkami“, jak o něm prohlásil jeho starší bratr nejprve o d e š e l z rodného domu. To stojí za povšimnutí. Často tento oddíl pasujeme na nové lidi, ze světa, jak jim říkáme. Ale marnotratný syn nebyl ze světa. On se ze světa vrátil! Ve světě hřešil, ale původem nebyl ze světa. On byl původem z domu svého otce. Byl z věřící rodiny, řekli bychom dnes. Slušně vychován. Vychován v bázni před Bohem. Uchránil se hříchů své mladosti. A protože to je podobenství, říká nám, že se ve světě mohou ztratit i lidi, kteří už řadu let žili vedle svého nebeského Otce. Srdce marnotratného syna se ptalo: „Smím se vrátit?“ Šel domů a všechno, všecičko poznával. Rodná luka, rodné krávy, rodný dům, viděl běžícího otce. A ptalo se: „Smím se vrátit?“ I já, která jsem zde žil dlouhá léta. Který jsem tu mnohé vybudoval? I já, který jsem byl účasten všech domácích porad a plánů? Smím se vrátit? Jestliže jsem poznal vůni domova a zamiloval si svět. Odešel, utekl a rozházel všecko, všecičko, co mi můj nebeský otec dal? „Smím se vrátit?“ „Je pro mě ještě naděje, když cesta domů zarostla hříchem?“

Čtete, že je. Čtete, že Otec čeká a že přijme vracejícího se syna, vracející se dceru. A podobenství nám říká také to, že i ostatní, kteří zhřešili, se mohou k Bohu navrátit. A to stejně tak jako jiní, kteří jej dosud nepoznali. Jak? Skrze pokání, vyznání a starou prosbu hřešícího Davida: „*Srdce čisté, stvoř mi, ó Bože, a Ducha přímého v nitru mém.*“

V této prosbě jde skutečně o nové srdce, novou povahu, novou mysl a nového ducha. Jde o stvořitelský čin. Nic z toho, co máme, z toho starého, nejde použít pro nové. Bude muset platit Ježíšovo: „*aj staré pominulo a všecko je nové.*“ Nic nejde použít. Pane Bože, stvoř mi stvořitelským svým činem nové, jiné srdce a povahu a mysl a Ducha svého obnov v mém nitru.

My víme, že zde se rodí nový počátek. Ale nevíme, že se může narodit i v nás. I ve mně. I dnes ve mně.

V knize Zjevení je sbor v Laodiceji vyzýván k návratu k té první lásce, kterou k Bohu měl.

Na skotské vysočině ovce často zabloudí ve skalách a přijdou na místo, z něhož se nemohou dostat zpět. Úzkostně beká a pastýř ji slyší. Nechá ji 3 i 4 dny na tom místě, dokud nespase všechnu trávu. Proč? Teprve pak ji ovine provazem a vytáhne z místa na němž by našla jistou smrt. Proč tam nejdou pastýři hned, když ji slyší bekat?

„Jsou tak ztřeštěné“, odpovídá stará bača, „polekaly by se a vrhly třeba i do propasti, kdybych za nimi šel hned! Až když se vysílí, až když se nebrání, až když se nechá zachránit a neklade odpor. Pak jí mohu skutečně pomoci!“

A právě tak se chová i člověk v poměru k Bohu. Nechce se navrátit zpět k Bohu, dokud jej na tomhle světě všecičko nezklame. Všechno v co doufá a na čem si zakládá. Teprve když pozná, že náboženství, obřady, církev, svátosti, dobré skutky a modlitby, nábožná rozjímání a třeba i známost Pisma jej nemohou vysvobodit z moci sobeckých vášní a nemohou dát vítězství nad tělem, světem a ďáblem, teprve potom se počne ohlížet po pomoci, která by mohla přijít shůry. Od přirozenosti (to je ten dědičný hřích) jsme nakloněni k tomu doufat ve všechno jiné – třeba i ve své modlitby, nebo víru námi samými vyprodukovanou- jen ne **v Krista samého**. Ale On nás chce vysvobodit a spasit. Nepřišel aby zušlechtil spravedlivé a ještě víc vylepšil zdraví již zdravým. Přišel aby **hledal a spasil, co už dávno zahynulo!**

A neudělal to slovy, udělal to skutky. A tyto skutky dovršil svou vlastní obětí. Spasení, pomoc a proměna našeho srdce je zaplácena velmi vysokou cenou. Cenou života Božího Syna. Ne, *nejsme vykoupeni drahými kameny, zlatem, či stříbrem, ale krví Ježíše Krista*. Proto si dejme pozor na to, jak žijeme a komu se chceme líbit. Aby jeho krev netekla nadarmo.

Končit budu opět příběhem:

Dva mladíci hráli v jedné indické provincii o peníze. Zákon této oblasti odsuzoval hazardní hráče k peněžitému trestu 500 rupií. Policejní úředníci je načapali a odvedli do vězení. Jeden z hochů byl synem chudé vdovy, druhý synem bohatého rolníka. Za bohatého mladíka bylo 500rupií zapláceno ihned a proto byl z vězení ještě týž den propuštěn. Druhý si ve vězení pobyl několik týdnů. Jeho matka, aby nastrádala stanovený obnos, pracovala od brzkého rána do pozdní noci na stavbě silnice. Nosila těžké kamení, které jí často sedřelo až do krve její ruce a nohy. Z okna svého vězení viděl mladík ruce své matky když jej chodila navštěvovat. Ptal se jí, co se jí stalo a slyšel hořkou pravdu: „*Musím těžce pracovat, abych Tě vysvobodila z vězení, můj synu!*“ Konečně shromáždila 500rupií a syn byl svoboden.

Jednoho dne ho potkal bohatý mladík a zval opět ke hře.

„Již nikdy nebudu hrát“ řekl syn chudé vdovy. „Tvé osvobození bylo lehké, ale já jsem byl vysvobozen tvrdou prací mé matky. Její obětí, ranami, které při ní utržila a krví, která jí tekla. Již nikdy nechci dělat to, co přineslo mé matce takové utrpení. Ani přiblížit se ničemu takovému již nikdy nechci.“

Toto je tedy, moji bratři a sestry, ten pravý důvod proč nechci hřešit. Proč před hříchem utíkat a proč se mu vyhýbat. Ti, kteří poznali Ježíše tak, že si Ho zamilovali, vědí, že tam na kříži tekla Jeho krev za jejich hříchy. Hřeby v jeho rukou a nohách byly jejich viny a v Jeho trnové koruně byl i ten jejich trn a možná ne jen jeden. Tito lidé nechtějí hřešit proto, že znají cenu svého spasení a Božího odpuštění jejich vin. A i kdyby je celý svět zval na cestu hříchu a smál se jim, že jsou staromódní, oni vědí, proč budou před hříchem utíkat. Milují totiž toho, který se je zamiloval natolik, že za ně dal svůj život.

Amen